

ЛЮТИЙ 2020/2021 р.

6

ВЕСЕЛКА

ЩОМІСЯЧНИЙ ЖУРНАЛ ДЛЯ ДІТЕЙ



Петро Осадчук

ІНІЙ

Все довкола побіліло.
Наша вулиця така,
Мовби хто на неї вилив
Цілу річку молока.
А каштани біля хати –
Чи зимою зацвіли,
Чи вночі свої халати
Лікарі їм віддали?!

Лютий



Анатолій Качан

Крихта хліба

**З лісосмуг, де свищуть сніговиці,
де не стало зерен і тепла,
перебрались лагідні синиці
у садки, до нашого села.**

**В завірюху, ожеледь морози
стукають синиці у вікно,
з горобцями ділять на дорозі
крихту хліба мерзлу і зерно.**

**Пригощав пташок я з годівниці
і почав нарешті відчувати,
що для когось крихта – це дрібниця,
а для пташки – жить чи замерзати.**

*Я ладнаю годівнички
Для горобчика й синички,
Для малого снігурия
Крихт насиплю і пшонця.
Прилітайте, друзі милі,
Не лякайтесь заметілі!*

Анатолій Камінчук



На обкладинці журналу ілюстрація художниці Лариси Гончарової до видання – Петро Осадчук: «Ранкова коліскова». Київ: «Веселка», 2000 р.

Оксана Сенатович

Лютий

Місяць лютий на гостину
Кличе всю свою родину.
Та родина – не мала,
Суне й суне без числа.
Морозища, морозенки –
І великі, і маленькі,
Завірюхи клаповухі,
І сніжинки-балеринки,
І вітренко, і вітрисько –
Вже вони близьенько-близько.
Ще до ночі в темнім борі
Вся родина буде в зборі.
Запита родину Лютий,
Чи то кожний добре взутий?
Геть у танець!.. – і зі сну
Збудять танцями весну.

Леся Пронь

СОННА ДОНЯ

– Уставай, пора до школи, –
мовить мама доні.
– Ой матусю, зачекайте,
я ще зовсім сонна.

– А умитися устигнеш?
Одягнутись треба...
Чуєш як пташки співають
за вікном для тебе?

Каже дівчинка спросоння:
– Хай собі співають,
Адже всі вони до школи
Вранці не літають.



«Працьовитість – душа будь-якої справи й запорука добробуту.»

(Чарльз Дікенс – англійський письменник, один з найпопулярніших романістів Вікторіанської епохи).



Чи знаєте ви, що...



Олена Коваленко

Лютий

Лютий морозець гукає –
Малюки нехай тікають.
То пройма до кісточок –
Одягаю кожушок,
Починаю в сніжки грати –
Він хапає рученята,
Одягаю рукавички –
А мороз щипає щічки.



В Обухові (на Київщині) реконструювали музей-садибу поета Андрія Малишка. Музей перетворився на автентичний український будиночок початку XVIII століття.

Андрій Малишко

Поезія

Її не купиш цвітом провесни,
Ані горлянкою, ні чином.
Поезія – це діло совісне,
Не грайся нею безпричинно.

Така собі, не знає старості
І на чолі не ставить дати,
Із чорним попелом і паростю
Стоїть одвічно біля хати.

І не легкими переливами –
Важкою кров'ю серце крушить,
Сягне крилом своїм малиновим,
А чи обніме, чи задушить.

Любов Відута

Сорока й горіх

(Скоромовка)

**Сорока носила волоський горіх,
Та випав із дзьоба він їй, як на сміх.
На дерево сіла вона й скрекотала:
– Смачного горішка я не скуштувала!**

«Тільки наука змінить світ. Наука в широкому розумінні: і як розщеплюється атом, і як виховувати дітей... І дорослих теж.»

(Микола Амосов, український лікар, учений в галузі медицини, біокібернетики).



У СВИТІ КАЗОК



Казки є одним з найпоширеніших видів оповідальної народної творчості. На земній кулі нема жодного народу, який би не створив свого казкового епосу. Кожен народ має свої казки і сюжети, в якій він вкладає свою життєву і соціальну філософію, зумовлену побутом та історією.

Казка – фольклорний розповідний твір про вигадані, а часто й фантастичні події. За своїм змістом і поетикою казки близько стоять до сказань, легенд, билин і баладних пісень. Вони широко використовують пісні, приказки й прислів'я, загадки й замовляння. Термін «казка» походить від слова казати (казки розказуються). За часом виникнення казки належать до найдавніших форм народної творчості. Вони дуже популярні серед усіх народів світу й відзначаються захоплюючим сюжетом.

Основною жанровою ознакою казки в цілому є фантастика.

Козаки і смерть

(Українська народна казка)

Ішло два козаки степом, надібали дерево й сіли в холодку. Один на бандурці пограває, а другий слухає. Коли се один і каже:

– Ой братику, біда! Смерть іде!

А воно, бачите, в степу так далеко видно.

– Ну, то що? – каже той.

– Та вона ж нас постинає! Тікаймо!

– Е ні, брате, не подоба козакам утікати! Та й спека он яка чортяча, не дуже-то й побіжиш! Будем уже сидіть. Раз мати на світ родила, раз і помирати!

– Чи так, то й так!

Сидять. Надійшла смерть і каже:

– Оце й добре, що я вас, волоцюг, спіткала. Годі вам гуляти та розкошувати, у шовкових жупанах ходити та мед-вино пити. Ось я вас із світу зжену, косою голови постинаю!

– Стинай, – каже один козак, – на то твоя сила й воля! Тільки дай мені, милостива пані, перед смертю люльку по-

курити!

– Ну, – каже смерть, – коли ти мене милостивою панею назвав, то вже кури собі!

Вийняв козак люльку та як закурив! А тютюн добрячий, міцний, – як пішов од його дух та дим, то смерть аж набік одійшла.

– Оце, – каже, – який поганий дух! Як се ти таку погань куриш?

– Та що ж, – каже козак, – так мені суджено!

Як розійшовся дим та дух, смерть знов приступила: – Ну, – каже, – покурив, тепер я вас обох постинаю!

– Стривай, милостива пані, дай і мені пільгу! – каже другий козак. – Дозволь мені перед смертю табаки понюхати!

– Нюхай, – каже, – та знай мою добрість.

Вийняв той козак ріжка, бере понюшку, а сам думає, як би йому призвести смерть, щоб вона понюхала!

Нюхав на один бік, нюхав на другий, крєкнув, бо табака була добре заправлена: там до



неї було й чемериці, й тургуну, й перцю додано для моці, щоб у носі крутило.

– Хіба ж воно добре? – пита смерть.

– Та як кому! – каже козак.

– Ану, дай спробувати! – просить смерть.

– На, милостива пані!

Як нюхла смерть, як закрутить їй у носі, як чхне вона – аж косу впустила!

– Цур же йому, – каже, – яке погане! Ще поганіше, ніж той дим! І як се ти таке паскудство вживаєш?!

– Отак як бачиш! – каже козак, – Приймаю муку цілий вік, бо так уже мені пороблено чи наслано, – бог його зна! Мушу терпіти...

– А! – каже смерть. – Коли так, не буду ж я вас косою стинати! То не штука – вмерти, а от ти чхай іще п'ятдесят літ!

От таким чином і визволилися козаки від наглої смерті.





Вадим Скомаровський

Чому Лютий короткий

Чи то жарт напівзабутий,
Чи одна з небилиць –
Тільки чув я, ніби Лютий
Надто довгий був колись.
В теплій шапці-невидимці
Він блукав серед борів
То з морозом наодинці,
То з вагагою вітрів.
Де не ступить – наче глиця
Стане вмить колючий сніг,
На льоту спіткнеться птиця
І впаде йому до ніг.
А дихне – по кручах голих
Замерзнуть кози і зайці...
І забили тут на сполох
Побратими-місяці.

– Гріти землю швидше треба! –
Залунало звідусіль.
Ну, а Лютий аж до неба
Зняв шалену заметіль.
Не вгаває, сніг жбурляє,
Ще й регоче крізь пільму:
– Не надбав, на жаль, тепла я,
Де ж тепер його візьму?
І сказали побратими,
А точніше вся рідня:
– Вахту Березень нестиме
Від сьогоднішнього дня.
... Чи то жарт напівзабутий,
А чи й вигадка, гляди, –
Тільки-от говорять люди,
Що відтоді місяць Лютий
Став коротким назавжди.

Олена Гешко

Веселі кольори

Добрий день, любі малята!
Щось вам хочу розказати:
Познайомлю нині вас
З кольорами навкруг нас.

Білим снігом геть все чисто
Замело. Блищить іскристо
Вся земля й дерева, й хата –
Дітям радості багато!

Лиш ялиночки **зелені**,
Наче рідні очі в нені,
Виграють на сонечку
Під моїм віконечком.

У Наталки, у сестрички,
Дві **червоні** рукавички.
Ліпить бабу снігову,
Що не день, то все нову.

У подруженьки Марічки
Глянь: **рожеві** ніжні щічки.
Морозець вже владарює,
Щічки діткам розмалює.

Збіглись всі на гірку діти,
Кольорові, наче квіти.
Жовті, голубі, бордові –
В діток куртки кольорові.

Гляньте на мої санчата:
Сині, наче очі в тата.
З гірки я спускатись буду
І про друзів не забуду.

У Толі санки у руці
Сірі, неначе горобці.
А Макс на лижі стане нині –
Жовті, немов налиті дині.

Все навкруг ми розглядали –
Різні кольори вивчали.
Та фарб різних є багато,
Ми ще будем їх вивчати



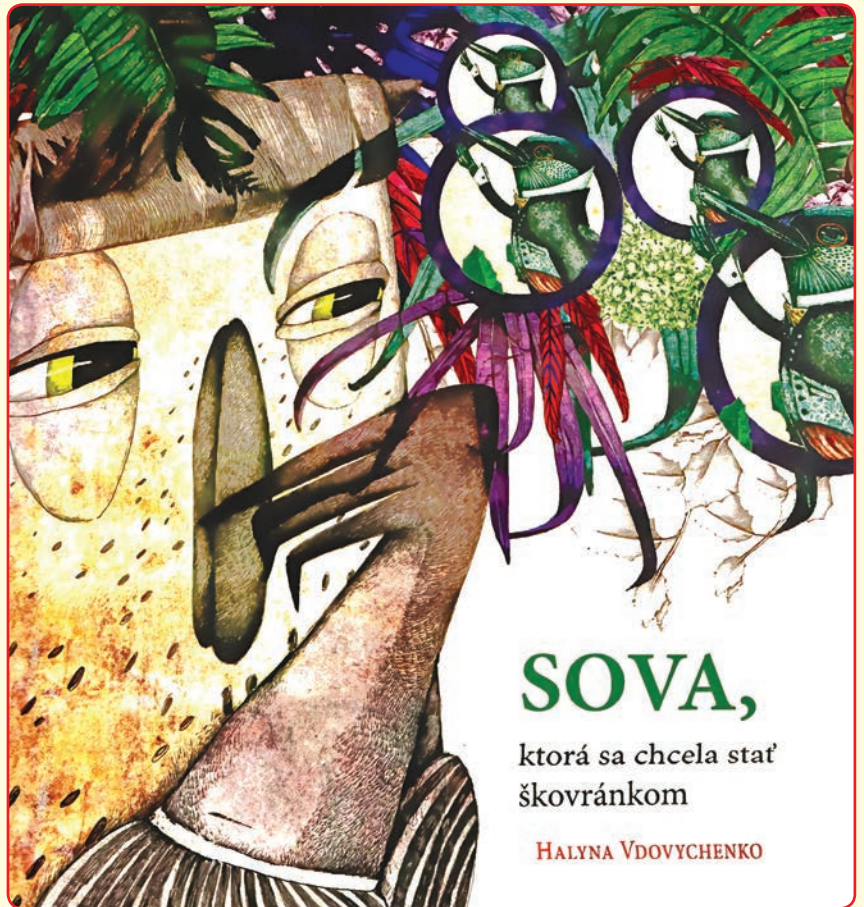
З КНИЖКОВОЇ ПОЛИЦІ

В сучасній українській літературі для дітей та молоді повно нових імен. Серед них і **Галина Вдовиченко** (на фото), українська письменниця та журналістка, яка у 2008 році дебютувала романом «Півяблука», але вона не забуває і про юного читача. У 2018 році вийшла її книжка для дітей «Сова, яка хотіла стати жайворонком» з чудовим художнім



оформленням Христини Лукашук. На полицях наших книжкових магазинів появилася «Сова, яка хотіла стати жайворонком» у словацькому перекладі Міхаєли Двоєконко та Валерії Юричко. Книжку видало громадське об'єднання «Слнечково» у Пряшеві.

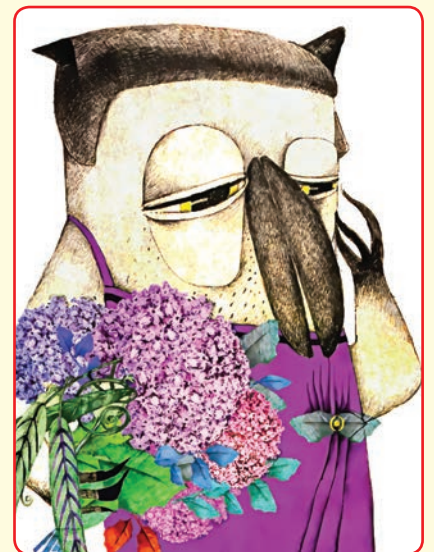
Вже понад десять років Галина Вдовиченко розповідає дітям цікаві історії про життя тварин. Першою її книгою для дітей була казкова повість «Мишкові Миші», після неї появились видання: «Ліга непарних шкарпеток», «36 і 6 котів», «Котохатка», «Містельфи» та інші.



Нагадаємо, що книжка «Сова, яка хотіла стати жайворонком» потрапила до каталогу «Білі круки 2019». Це один з найпрестижніших щорічних каталогів книжкових рекомендацій в галузі дитячої та юнацької літератури. Книжка Галини Вдовиченко одна з двісті книг тридцятьма мовами з п'ятдесяти країн світу відзначених Міжнародною молодіжною бібліотекою у Мюнхені.

У книзі «Сова, яка хотіла стати жайворонком» йдеться про двох пташок та їхні звички – спати довго й прокидатися рано. Кожна з них веде свій спосіб життя, часом навіть не усвідомлюючи його переваги. Книжка Галини

Вдовиченко розповідає про те, як досягти порозуміння, та водночас подає і відповідь на запитання, чи різні стилі життя загрожують тому, щоб можна було дружити.





З поштової скриньки



Михайло Чабала: «Зимова країна», олія, полотно, 60х90 см, 1985 р.



У місяці лютому 2021 р. минуло 80 років з дня народження художника Михайла Чабала (1941-2002). На фото художник Михайло Чабала малює у скансені Музею української культури у Свиднику (21 червня 1998 р.).

ЛЮТИЙ

Другий місяць зветься Лютий,
А лютує він тому,
Що на світі довго бути
Не доводиться йому.

Хоче Лютий, щоб на світі
Панувала вік зима.
Та доволі сонце гріти
Починає крадькома.

Леся Пилип'юк

Співай, синичко!

Така зима холодна!
А в мене під вікном
Синичка он голодна
Сумує за теплом.

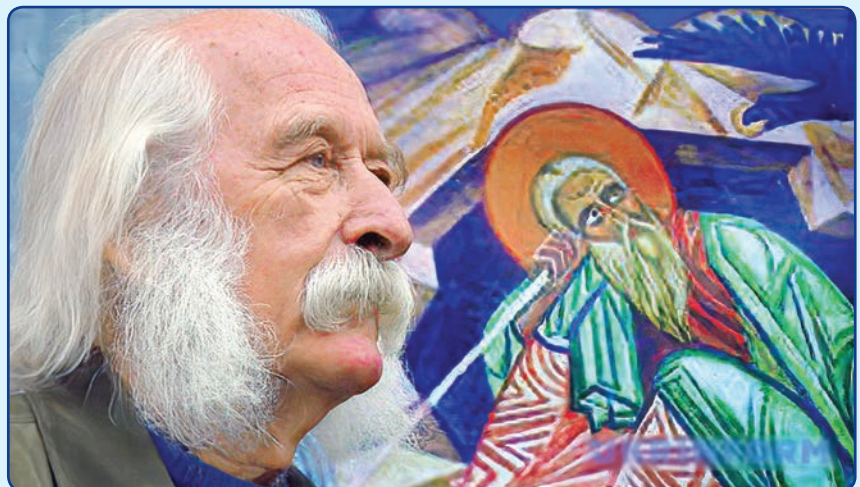


Насиплю в годівничку
Крихтинок і зернят:
– Смачного! Їж, синичко!..
Співай, не будь сумна!

Вадим Скомаровський

Пригода з історією

- Не вчить історію Кузьма.
- Чому?
- Підручника нема.
- А де ж він?
- Та впустив у сніг.
- Як навпростець на лижах біг.
- Ну й що?
- Підручник, як на зло,
- Поземком свіжим занесло.
- Який же вихід у Кузьми?
- Чекають закінчення зими.



Поштову марку на честь українського живописця, учасника рейтингу 100 геніїв сучасності від британської газети «The Daily Telegraph» Івана Марчука видали в Іспанії. Марку видано з нагоди першої виставки митця в Іспанії.





Мар'яна Савка

Біла пані

В білосніжному жупані,
у м'якеньких чобітках
йде по світу Біла пані –
срібний посох у руках.

Йде полями і лісами,
через гори і яри.
А за білими слідами
йдуть завії і вітри.

Що не ступить – застеляє
срібним снігом кожен слід.
Біла пані ледь ступає –
каблучки збивають лід.

Ми зустріли її нині,
коли йшла собі сама
у мережаній хустині
Біла пані – то зима.

Марійка Підгірянка

Розмова Ганнусі з Морозом

Морозенко проти сонця
На снігу іскриться,
А Ганнуса край віконця
Та й на нього злиться.

– Гей Морозе, Морозеньку,
Що ти виробляєш,
Що замучуєш пташину,
Дітям докучаєш?
Івасика маленького
За пальчик кусаєш,
Горобчика сіренького
Із гілки скидаєш...

А Морозець, Морозенко
За боки береться,
Проти сонця веселенько
До неї сміється.

– Не журися, Ганнусенько,
Усе добре буде –
На саночках Івасенько
Про пальчик забуде.
А горобчик, добрий хлопчик,
Про холод не дбає –
Попід стріхи чинить сміхи,
Хвостиком махає.

І ти, люба Ганнусенько,
Мене не лякайся,
Одягнися зручненько
І у сніжки грайся!

Леся Пилип'юк

У хатинці під сосною



У хатинці під сосною
Сплять ведмедики зимою.



Аж до ранньої весни
Їм казкові сняться сні.

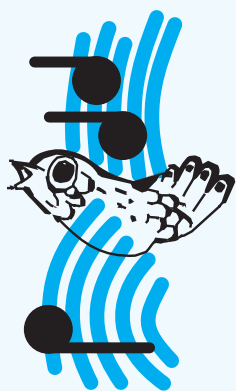


Біля входу є табличка –
Отакенька, невеличка:



«Не турбуйте!
Не будіть!
Із повагою,
Ведмідь».





Санчата

Звільня.

mf 1. Ой, са - но - чки, те - са - но - чки,
2. Без са - но - чок, без чо - бі - ток,

Скоро.

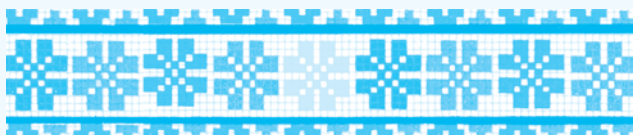
mf А я те - шу,
а ну но те - са - ти. го - ді зн - му - ва - ти.
ще по - те - шу, мо - же до о - бі - ду,
мо - же ни - ні на са - но - чках хоч раз о - дин зі - ду.

Ой, саночки-тесаночки,
Як же вас тесати?
– А рівенько, а гладенько,
Щоб трісок не знати.

А я тешу, ще потешу,
Може до обіду;
Може нині на саночках
Хоч раз один з'їду.

Щоби криві копанички,
Кругленькі копила,
Мерехтіли і летіли
Як срібненькі крила.

А я тешу, ще потешу,
Може до обіду;
Може нині на саночках
Хоч раз один з'їду.



ЗНАЙОМТЕСЬ:

З ПИСЬМЕННИКОМ

Оксана Лятуринська



Минуло більше ніж п'ятдесят років від смерті української письменниці, малярки, скульпторки **Оксани Лятуринської** (1902-1970) – представниці «празької школи» в українській поезії.

Народилася на Волині, але внаслідок складних життєвих ситуацій у 1924 році опинилася у Чехословаччині. Знайомиться з поетами «празької школи»: Євгеном Маланюком, Олексієм Стефановичем, Олегом Ольжичем та іншими. Навчалася на філософському факультеті Карлового університету, в Українській студії пластичного мистецтва в Празі.

Свої твори друкує у часописах «Літературно-науковий вісник», Пробоєм та в інших періодичних виданнях. У поетичній творчості повертається до українського минулого та міфології. У Празі виходять її збірки поезії: «Гусла» (1938), «Княжа емаль» (1941). Після війни опинилася в Німеччині, з 1949 р. вона на еміграції в США. Тут видає збірку новел «Материнка», збірку віршів для дітей «Бедрик», появилось друге видання «Княжої емалі», у яке увійшла також збірка «Веселка». У 1983 році виходять у Торонті «Зібрані твори» Оксани Лятуринської.

Оксана Лятуринська померла 13 червня 1970 р. у м. Мінеаполіс (штат Мінесота, США).

Оксана Лятуринська

Стежечки

Повилися стежечки,
золоті мережечки,
і біжать кудись.

Перегнались стежечки,
сплутались мережечки
й знов подались.

– А куди ви, стежечки,
біжите, мережечки?

А куди, куди? –

Показали стежечки,
золоті мережечки:

– Ми туди, туди!



Оксана Лятуринська

ЛЯЛЬКА

(Уривок)

«Ляльки! Лялька! Лялька!» – несло з усіх коридорів, і гурми хлопчаків бігли за маленькою дівчиною, що хотіла від них втекти на шкільний двір. Але, заскочена з усіх биків, вона мусила зупинитись; притулилася до стіни і вся тремтіла, мов зацьковане звірятко. Хлопчаки, то один то другий, підходили ближче, доторкались до її кісок. білих як льон, розглядали рожеве личко та її маленькі ручки й ніжки. «Дивись, дивись, чисто лялька! А яке м'якесеньке волосся! А ніжки, а ручки – чи бачив хтось такі? – мов у котика!»

Та Злотка – так ця дівчинка справді називалась – ховала ручки в суконку і, ледве не плачучи, не знала, куди сховати ніжки. Її темні очі з безмежним жахом дивилися на хлопців. Вона, приїхавши з хутора, уперше прийшла до сільської школи, ще нітрохи не оговталась, а тут такі влови! Всі хлопці, розхристані, скудовчені, розбишацькі, здавались їй не інакше, як якимись вовкулаками.

Нічого злого не було в цьому хлопчачому подиві. Просто вони ще не бачили такої дівчинки. Але кажіть щось впійманій пташці! Туліть її та гладьте, а вона все дивиться, як би вирватися.

Щось подібне відчувала і Злотка. Цей вічний крик – «Лялька! Лялька! Лялька!» – в її вухах звучав мов лайка. Дотики пекли, ніби найгірша ганьба. Вона радо б віддала свою найкращу стрічку хлопчаком як викуп, лише щоб вони її не займали, Та, на біду, хлопчаків не цікавила стрічка, і вони улаштовували такі влови щодня.

І не забридло! А може, дійсно було цікаво бачити, як маленька дівчинка, піймавшись, то збирається плакати від переляку, то гнівно тупає ніжною.

Один рятунок від хлопчаків був шкільний дзвінок. Як тільки задзеленчить – вони розсипались, як горобці, по всіх класах і нарешті давали Злотці спокій, але ненадовго – до наступної перерви.

Найбільше Злотка боялась Ярка Вітрогона.

Це був уже великий хлопець, ледве не парубок. Він ніколи не вчився, вічно сидів у тій самій класі і тільки бешкетував.

Його батько, який жив далеко в повіті, коли приїздив, казав не раз: Мій Ярکو буде свині пасти!» Або: «Ярко дістане по заслугі – вовчий паспорт!» Або ще: «Не інакше як Ярکو буде примушений одягнути ведмежі чоботи!»

Злотку дуже цікавило, що то за вовчий паспорт і що то за ведмежі чоботи? І вона довідалась таке: вовчий паспорт – це нібито арештантський. Ніхто нікого з таким паспортом ніде не прийме ані за свинопаса. Ведмежі чоботи – це щось на кшталт вояцьких, тільки вони всюди набиті гострими гвіздками, що так і шпигають.

Злотці було трохи шкода Ярка, що дістане вовчий паспорт і буде примушений носити ведмежі чоботи. Але коли ж він такий злий, то хай носить і то якнайхутче!



Оксана Лятуринська

Сніговас баба

На весняночку нелюбу
баба з снігу кривить губу:
– Йди-но геть! Від тебе, ба,
я цілісінька слаба!

Як на сонечко погляну,
наче свічка, тану, тану.
Тут же й сонечко, наш гість,
припікає, мов на злість.

Про весну кричать сороки.
Що це: соньки чи то вроки? –
Тягне бабу все набік
у розбурханий потік.

Впала баба і незчулась.
Тільки ластівка метнулась:
– Хто сказав, що тут зима?
Скрізь дивилась я: нема!

«Хто соромиться визнати недоліки свої, той з часом безсоромно виправдовуватиме своє невігластво, яке є найбільшою вадою».

(Григорій Сковорода, видатний український філософ-містик, богослов, поет, педагог).



Як приготувати торт «Наполеон»

Інгредієнти:

яйце – 3 шт.
сметана – 70 г
цукор – 70 г
масло розтоплене – 370 г
молоко – 30 г
сіть – 2 г
борошно – 450 г

Для крему:

молоко – 800-900 г
цукор – 200 г
борошно – 100 г
яйця – 4 шт.
цукор – 50-60 г
молоко – 200 мл
ванільний цукор – 10 г

Приготування:

Усі інгредієнти замішати у тісто. Має вийти м'яке, але не липнути до рук. Розкачати на борошні тонко круглим млинцем, вирізані коло, проштрикнути виделкою і випікати при 180 С до карамельної рум'яності разом з рештками тіста.

Для крему змішати молоко та цукор. Довести до кипіння і ввести суміш з борошна, яєць, цукру та молока й ванільного цукру. Заварити у великому сотейнику на плиті, інтенсивно помішуючи вінчиком, щоб не пригоріло, і охолодити. Додати 300 г масла кімнатної температури і збити до повного розчинення. Повинен вийти ароматний шовковистий однорідний крем.

Змастити коржі, розділивши крем на 6 частин. Залишити на ніч в холодильнику під плівкою, і вранці відправити під прес, наприклад, дошку чи каструлю.

Печені рештки тіста подрібнити у блепдері та посипати ними вже готовий «Наполеон». Діаметр коржа 26-28 см. Вага приблизно 1400-1500 г.



Василь Сухомлинський Я БУВ НА ДАЛЕКІЙ ЧУЖИНІ...

Я був на далекій чужині,
Там небо таке ж голубе,
Та тільки нема Батьківщини,
Нема там, Вітчизно, тебе,
Бо в ріднім краю над землею
Чистіша і глибша блакить.
І сонце Вітчизни моєї
Яскравіше в небі горить.
Я слухав пісні на чужині –
Хороші думки в тих словах,
Але то не крила орлині,
Що є в наших рідних місцях.

Золото на поверхні землі...



У Північній Каліфорнії 24 січня 1848-го місцевий Джеймс Маршал знайшов великий золотий злиток. У США почалася «золота лихоманка».

Після замітки про знахідку в місцевій газеті усі робочі із околиць кинулись шукати золото. Перші старатели прибували з сусідніх штатів та Мексики, через півроку – з усієї Америки, Європи, Австралії й навіть Китаю. Майже безлюдний регіон став густонаселеним і перетворився в штат, його ще називали «Золотим штатом».

Основні золоті розробки були зосереджені в передгір'ях Кордильєр, – уздовж

річкових долин. Щоб отримати золото, промивали річковий ґрунт у лотках та перекопували уламки і гірську породу на берегах рік і струмків. Старатели заснували нове поселення – Сакраменто.

Люди жили в наметах, дерев'яних халупах або каютах, виламаних з покинутих кораблів.

В перші роки старатели заробляли дуже добре – золото було просто на поверхні землі та в водах річки. За півроку старатель заробляв стільки, скільки за 6 років муляр.

«Золота лихоманка» закінчилася в 1856 році. Дорогоцінний метал залишився тільки глибоко під землею, найкращі ділянки скупчили великі гірничі компанії. Шукачі золота почали залишати Каліфорнію та повертатися додому.





Знайди 10 відмінностей.

Олена Гешко

Зима

Дерева в інеї стоять,
Мов зачаровані ялинки,
Красиво й ніжно мерехтять
Легенькі білії сніжинки.

Цей дивний день чарує нас
Своєю ніжною красою.
Лиш гілочку торкнеш – і враз
Алмази сипляться росою.

Хмаринки небом пропливуть
Казковими пташками – диво,
І різні звірі линуть в путь,
Так все цікаво і красиво!

Легенький вітерець дмухне:
Обсипле й обцілує ніжно
Сніжинками тебе й мене –
Зима-красуня білосніжна!



19-річна українка Ярослава Магучих вписала своє ім'я в історію легкої атлетики та українського спорту, показавши феноменальний результат на турнірі у словацькій Банській Бистриці. Стрибком Ярославі підкорилося висота 2,06 м!

Олена Гешко

Сніговик

Сумувати він не звик,
Він-бо – справжній сніговик.

Вранці з снігу народився –
Рученятками зліпився.

Дітлашня радіє враз –
Диво-сніговик у нас:

Каштанові оченята,
Із гілочок – рученята,

І морковка – носик,
І для чогось хвостик.

Між ялинок і беріз
Виглядає його ніс.

Диво-диво сніговик –
Сумувати він не звик.



Петро Сорока

Свято

Навіть в вовка кров застигла,
Як почув він голос тигра.
І даремно, бо з діброви
Той виходив не на лови.
Він сказав: – У мене свято –
Народилось тигренокто!
Всіх запрошую у гості,
Приходіть, ми звірі прості.
І прийшли, і прилетіли
Всі, що в мирі жить хотіли.
І були пісні, і танці
Й розійшлися тільки вранці.
Виростає же тигренокто,
І любив усіх, як татко,
Бо це щастя, коли звірі
У добрі живуть і мирі.

**KULT
MINOR**

s.r.o., Prešov. Tlač Grafotlač s.r.o., Prešov. Rozširuje a objednávky na predplatné prijíma redakcia. Realizované s finančnou podporou Fondu na podporu kultúry národnostných menšín. Cena jedného čísla 0,13 €. Rukopisy a ilustrácie nevraciamo. EV 3302/9.

„VESELKA“ – časopis pre deti. Ročník 69, vychádza 10x ročne. Vydáva Zväz Rusínov-Ukrajincov SR, IČO 00 177 725. Adresa redakcie: 081 08 Prešov, ul. Janka Boroďača č. 5. Šéfredaktor Ivan Jackanin. Počítačová sadzba NITECH

«ВЕСЕЛКА» – журнал для дітей. Союз русинів-українців СР. Адреса редакції: 081 08 Пряшів, вул. Янка Бородача, 5. Головний редактор Іван Яцканін. Комп'ютерний набір NITECH s.r.o., Пряшів, тел./факс: 051/7725061. Друкує Grafotlač, Пряшів. Ціна окремого номера – 0,13 €. Рукописи та ілюстрації не повертаються. EV 3302/9.